De nens i futur

L'altre dia, fa menys d'una setmana, tornant de la prediada de Sant Jordi des del Monestir, entre tot el xivarri, una mare s'apropava corrent. Vaig adonar-me'n pel meu gos que es va posar alerta. En baixar la vista fins a un pam de terra, un nen amb un somriure més gran que la pròpia cara em tirava de la jaqueta. Un vailet de cinc anys, o potser menys, em demanava amb una tranquil·litat increïble si podia tocar el gos. En arribar la mare i amb la situació més calmada, vaig agafar el pelut i, amb una delicadesa que encara recordo, va començar a fer-li carícies a les potes primer i més tard la cap. En Conan, molt poruc, anava fent una mica inquiet però conscient que no li passaria res. De seguida vaig comprovar d'on li venia aquell somriure gegant. No sé qui era més feliç dels dos, si un amb el gos o l'altre amb la felicitat del fill. Tampoc no li sorprenia gaire, sembla que era el seu dia a dia.

Tot i que la situació va ocórrer en poc menys de tres minuts, van passar un miler de coses, reals i de pensament. Pel cap del nen no ho sabrem mai, però de la seva boca només sortien coses boniques i una demanda serena -com demanant permís tot i la complicació- de poder tenir un gos. Atenció aquí, no va demanar de comprar-ne un, va demanar buscar-lo. Primer punt important.

La mare anava amb una altra noia. Només es resignaven amb el nen, que semblava insistent i convençut. Li explicaven que ja s'ho pensaria i que era molt petit per fer-se'n càrrec. El nen, mentrestant, continuava apropant-se i gaudint del moment. M'explicava que li encantaven els animals i que tard o d'hora anirien a la gossera a trobar un de ben bonic. Aquí l'altre punt important.

El nen, per si mateix, ja mig convençut, va veure que no podia estar tota la tarda allà, entre la multitud de gent i la insistència de la mare. De sobte, per sorpresa de tots cinc i en un acte de resignació, el nen va exclamar:

-Mama, que pots fer-me una foto de record?

De sobte mare, acompanyant i jo mateix ens vam mirar i en silenci vam començar a obrir els ulls. El nen va recolzar el cap suaument fins a tocar del pèl. Van ser tres segons infinits tot i acceptant que aquella situació podia seria eterna. Volia un record. Feta la foto, va tornar a posar el somriure més gran mai vist i sincer. Es va acomiadar sense insistència, resignat però content de emportar-se part d'aquella felicitat en una foto.

La mare, amb ulls brillants i orgullosa del seu nen, va demanar-nos permís i va cristal·litzar el seu desig. Em comentava que mai li havia passat això de la foto i que estava molt sorpresa. Que se li despertava un amor pels animals i cada dia ho veia en el seu comportament però res obsessiu ni de caprici. Va afegir que sempre era molt observador i es passava hores mirant bitxos i peluts, com si fos la seva única cosa a fer.

Al final, la reflexió que en trec és que hi ha esperança, que l'amor pels animals pot ser un tema d'educació i cultura, però sempre sortiran persones que ho porten gravat al seu codi genètic. L'amor pels animals tot i sortir de dins s'ha de cuidar i mantenir en equilibri. També amb el tema tecnològic -el de la fotografia i els mòbils- es generacional. Un nen tan petit ja entén que els records es poden retenir millor amb un aparell que fa fotos instantànies.

Tant de bo la tecnologia, mesclada amb la cultura i l'amor pels animals, creï noves generacions de persones respectuoses amb el mon animal, d'una forma natural i no com una demanda social d'un col·lectiu que ha de créixer més i més.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/127869.html

Copyright 2024 Cugat.cat

ALEX CUESTA és membre del PAS

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/127869.html

Copyright 2024 Cugat.cat